

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

1. MAI 1932

4. ÅRGANG

NUMMER 9.

FRA KINA, INDIA OG KONGO

KINA

87 Lao Chun Tang Chao Yang
Men Ney Peiping, China.
28—3—32.

Kjære misjonsvenner.

Guds rike nåde og fred.
Vi har nu nettop avsluttet et tre dagers stovne, påskemøter, og Herren var i vår midte og velsignet sitt ord på hjertene. I disse dager er det akkurat et halvt år siden vi kom hit, og vi kan ved Guds nåde si at det spores fremgang. En del har jo begjært frelse, men det er en stor flokk som virkelig synes påvirket av Guds And, de står på valgets standpunkt, og vi har det store håp til Gud at mange skal løses ut i den nærmeste fremtid. På alle møtene i påsken var det herlig, lokalet var fullt, ja, vi kunde ikke ta imot på langt nær alle som vilde inn. Det er jo bare kort tid siden vi skrev i «Misjons-Røsten» sist, og vi nevnte der om at vi så snart trenger et nytt lokale, og at det vilde komme til å gå med ca. 2000 kroner for å reise et. Men nu skal dere høre, kjære venner:

For noen dager siden kalte vi inn en murer (byggmester) som flere ganger har hjulpet oss, for å samtale med ham om saken. Gud har sikkert sendt denne mann i vår vei, og har nok også rørt ved hans hjerte, for da vi var ferdig med denne samtale, så kunde vi ikke annet enn prise Gud av hele vårt hjerte, og når vi har fortalt andre om det så har de også prist Gud sammen med os. Han sa: «Jeg skal bygge et lokale for dere helt på kinesisk vis, men ganske stort og rummelig, for omkring 600—700 kroner». Da får vi også en del andre reparasjoner ved siden av. Ja, tenk, syv hundre kroner! Det begynte å bli håp i våre hjarter. Vi sa ofte til hverandre etter at vi hadde sendt det siste brev: Det skal alene et Guds under til om vi kan få så mange penger, nu som vennene hjemme har det så trangt. Kanskje vi bare har gjort ilde ved å skrive. Men nu, elskede venner, når dere hører at et lokale kan reises i denne syndige by for syv hundre kroner, ja, da vil dere nok være med å sende en gave, stor eller liten, efter som du har anledning til, så dette lokale kan reises til Guds ære på dette sted. Men skynd dig om det er mulig og tenk ikke: Ja, når det skal så lite til, så behøver ikke jeg å være med, de pengene kommer nok inn allikevel. Mange har tenkt slik når det gjelder misjonen og misjonærene mer enn en gang, og så har kanskje vi som står her ute fått liede for det. Tenk heller: Kanskje Gud vil bruke mig nu, jeg vil være med. Og skulde det hende at det kom inn litt mer enn akkurat denne sum, så kan du være sikker på at dine penger ikke skal

Gamlehjemmet i Børselv

Til «Misjons-Røsten».
Jeg føler dragelse til igjennem «Misjons-Røsten» å få oplyse misjonsvenner rundt om i Norges land at vår Lappemisjonær Do-rothea Klem virkelig trenger en øieblikkelig hjelp. Hun må i mai måned utbetale kr. 7000 — syv tusen — kroner. Som våre misjonsvenner vet har hun reist Herren et gamlehjem, «Solbrått» i Børselv, Finnmark. Det er megen nød blandt gamle i Finnmark og hun har et kall fra Herren til å virke blandt de gamle på denne måte.

INDIA

24. Richmond Rd. Bangalore, India. 22—3—1932.
Elskede i Herren, Jesu Fred.

«Herren er sandelig oppstanden og er sett av Simons». — «Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retferdighet og om doms». Luk. 24,34 — Joh. 16,8.

«Der er lyd av Frelsens jubel i de retferdiges tette. Herrens hjerte hånder bereder velde.» Salm. 118,15.

Gud hører og bonnhører. Her har lenge vært beut om vekkelser over Bangalore og i de siste uker når vi natt gleden å se mange sjee bøie sig ved korsets fot. Riere av evangeliske misjonærer og predikanter har slutt sammen og vi har hatt alliansemøter nu i over 10 uker. Først en uke av bønne-møter hver kveld, derefter evangeliske møter på de forskjellige steder i byen, vekslende talere, og nu søndag begynte møtene i en stor leiet sal som ligger centralt og hvor krefte samles. Målet er Guds folks fornyelse og sjelsreise.

Prise være Jesus! Vi har er-art Guds And mektig tilstedt og mange har innviet sine liv til Herren samt hver kveld har vi fått nåde å lede sjele til Frelseren.
26. ds. Igår kveld, Langfredag, var et alvorlig møte. Teksten var: «Det er fullbragt». — Herlige, evige sannhet. Mange rakte sine hender op til forbønn, og iblandt dem vi bad med var en ung mann som Gud ga herlig seier. Han bad Gud om seir også over røking. Hans levebrod er musikanter i et danseorkester, så han må nu se efter annet arbeid siden han har gitt Jesus sitt hjerte. Vi opmun-tret ham med Filip. 4,19. «Min Gud skal oppfylle alle eders behov efter sin rikdom i herlighet i Kristus Jesus», samt å bruke sin talent i musikk i Jesu tjeneste. Bed meg for denne unge mann, ja minnes alle disse sjele i bønn på de må bevarer i nåden, være villig å gå hele veien med Jesu, utenfor leiren bærende Hans vænere, og bli vidner og sjelevindere i det mørke hedningeland, «Markene er hvite til høsten, bed derfor hø-

Til «Misjons-Røsten».
Jeg føler dragelse til igjennem «Misjons-Røsten» å få oplyse misjonsvenner rundt om i Norges land at vår Lappemisjonær Do-rothea Klem virkelig trenger en øieblikkelig hjelp. Hun må i mai måned utbetale kr. 7000 — syv tusen — kroner. Som våre misjonsvenner vet har hun reist Herren et gamlehjem, «Solbrått» i Børselv, Finnmark. Det er megen nød blandt gamle i Finnmark og hun har et kall fra Herren til å virke blandt de gamle på denne måte.

Send din gave, stor eller liten, til kassereren for denne vår in-landsmisjon, frk. Thora Finne-rud, Danvik pr. Drammen. Det er megen nød der nord i vårt eget land. La oss være med også i dette arbeid i Jesu navn. Måtte ikke vår sesters hender synke — hun er en trofast misjonsøster.

«Vår hjelp er i Herrens navn, han som gjorde himmel og jord.» Drammen 25.—4.—32.

Kun misjonsøster
Bertha Jordbrak-Hansen

stens Herre at Han utdriver ar-beidere i sin nest».

På det politiske område har India vaknet, men akk, andelig tait-ter den sin tunge søvn og fort-seetter uforsyrrret med sin av-gudstiltbedelse og barneekteskap m.m. — Her forleden dag var vi vidne til et uhyggelig syn. Nær den store markesplassen var en skare samlet omkring en mann som med kniv og en jernbolt hugg dype snitt i sitt hode mens blodet lå i en pøl på veien. På denne måte bøter folket her for synd og tror å opnå hellighet. Stakkars forrørkede sjele, bundet i satans lenker og bånd. Kun Kristus formår å bryte disse. Men han for-mår, Halleluja!

Her har lenge vært kjempet for å avskaffe barneekteskap. Men både hinduer og muhamedane-re har satt sig hårdt imot og mener at i en slik sak vil de råde sig selv. Nylig blev en liten pi-ke på 12 år gift med en mann på 65 år. Tusener, ja millioner av sukk stiger op fra mishandlede lidende kvinner og småpiker i In-dias katebundne land til Ham hvis øre ikke er tunghørt og hvis arm ikke er forkortet til å frelse. Men venn, han stoler på dig

og mig for å bringe dem budskap-et, og svikter vi i denne store opgave — hvad da? — Nådens husholdning haster mot sin avslutning. Snart vil anledningene være forbi. Natten kommer da ingen kan arbeide». Frelserens hjerte kaller i smerte. «Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» Idag om du hører Hans stemme så svar: «Herre her er jeg, send mig».

Vi har nu 50 barn i skolen og behøver nu en lærer til. Bed for disse små, at de må vokse i kunnskap om Jesus og gi sine små liv til Ham.

De hjerteligste hilsninger og takk til eder alle som minnes oss med bønn og midler. Trettes ikke i å gjøre det gode for vi skal hoste i sin tid om vi ikke trettes. Vi bærer dere ofte på bønnens arme.

Deres i Jesu herlige tjeneste.
Broder og søster Desmond.

KONGO

Kintsnata 26.—2.—1932.
All nådens Gud fyller all eders trang i herlighet i Kristus Je-sus!

Jeg er trett og sliten efter da-gens arbeid, men det var en så herlig slutning på arbeidsdagen, at det satte ny kraft i mine slitte lemmer. Dagen er lang når en skal være i stadig virksomhet fra kl. 6 morgen til 6 aften, med bare en liten rast midt på dagen. Det er allikevel velsignet å kunne være i virksomhet. Og man setter så meget mere pris på å være sund og frisk her, tror jeg, som atmosfæren er rent svanger med sykdommer. Jeg horte nettop igår at alle de hvite i Idiafa med undtagelse av to av statsfunksjo-nærene er alvorlig syke. Selv læ-gene som er ansatt her for å hjel-på i sykdomstilfeller bukker under. Til å begynne med imorges så leste jeg den 67. salme, som er et sukk til Herren om å være oss nådig og velsigne oss å la sitt ansikt lyse hos oss, «forat man på jorden må kjenne hans vei og blandt alle hedninger hans frelse.» Og Guds nåde, som hver morgen er ny har vær særlig virksom iblandt oss idag og alt har gått så godt. Og aftenmøtet var slik at man folte de guddom-melige krefter virke og oppfylle hele huset vi var i.

Efter møtet gikk jeg op til det lille hus som jeg bor i for å bli litt avkjølet for jeg gikk inn og tentde lampen. Da kom det en liten flokk mennesker i mørket like bort til mig.

— Nu, sa jeg, har dere noe på hjertet?

— Ja — — —

Det var 6 som hadde stått op for å ta korset op og følge Jesus. O, halleluja! Lov og takk og pris, — det er ikke forgjeves hverken slitet eller strevet, og midlene som dere der hjemme of-erer er ikke bortkastet. Når vi en-gang skal se disse sorte diaman-ter pryde vår Mesters krone i herligheten, da skal vi sikkert innromme, at det var vel verd, det vi gjorde for å vinne dem for ham. Det er jo ikke daglig vi har sådanne resultater, men vi arbeider hver dag i tro på sådanne re-sultater. En dag skal sikkert frel-sesbølgen rulle over Kongos land og folk og skarene hostes inn i Guds rike. Og «folkene skal prise Gud — alle sammen, — fordi landet har gitt sin grode og Gud velsigner oss.»

De vi ser nu og da vende sig til Gud og motta Jesus som sin Frel-ser, det er forstegroden — forstegroden av Bambunda, Babent-ski, Badingafolkene, men tenk når Kanaans foraktede barn står op i skarevis for å følge den for-aktede mann fra Galilea. Hvilket brusende kvad når Banjoli, Balori, Basakata, Bahongo, Bashele-li, Bampendi, Batiak, Bakwes, Bambata og hvad de heter alle sammen skal heve sine roster og prise Gud for Frelsen i Jesus Kristus. Mange av Jesu Kristi stridsmenn, som gjorde hvad de kunde for å så livets sed i dette formorkede folks hjertes, men som kanskje ikke opplevde å se noen resultater, de skal en dag få se at deres arbeid var ikke forgjeves. De sadde seden med gråt, og bukket under, de vant og pleiet den tilsådde sede-mark, det begynte å spire, de brot nytt land, seden blev sådd om og om igjen, — dagen kommer da nekene skal bæres inn med fryderop. O, at vi får være med i dette herlige virke! Herren hjelpe mig og oss alle å være tro og holde ut ennu en liten stund. «Snart skal himlens skyer revne, Jesus selv vil være her.»

Hvilket fryderop når jeg våkner op og ser ham for hvem jeg brønner, ei mer noen nød, lidelse og død. Til den dag mitt hjerte stunder.

Jeg for korset her, livets krone ber bakom portene av perler. Ved min Frelsers fot legges byrden bort og med Jesus jeg regjerer.

De hjerteligste hilsener fra de-res bror, venn og medarbeider.

Alb. M. Christiansen.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: I løssalg 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressforandringer, skriftlig opplysning og betalinger skjer til ovenstående adr.

Misjonen

Hvad en av de innfødte gjorde.

En av Afrikas sorte sønner, som gikk på en misjonsskole hadde gitt sin Gud sitt hjerte. Så stor trang følte han til å fortelle andre om Jesus, at han ikke ventet til den bestemte tid, da han skulde døpes, men dro avsted, og misjonærene visste ikke hvor han var blitt av. Om trent halvannet år senere fant de, at han var reist tilbake til sin egen stamme og hadde fortalt disse mennesker om den Gud, han hadde funnet, og om den kraft som det er i evangeliet, fordi evangeliet ikke er ord alene, men kraft og liv. Følgen av hans arbeid blev, at i løpet av litt over to år vendte 30,000 av disse innfødte, som aldri hadde sett en hvit mann eller i hvert fall ikke en misjonær, sig bort fra deres avguder og bekjente Gud.

Be folkningen i Afrika tror på en stor, høieste Gud. De har mange andre guder, gode og slechte, små og store guder, merkelige guder, vesener og ting som vi ikke kan tenke oss som guder. Men de mener at det er et stort vesen, himmelens og jordens skaper. De sier at han er god, og at man ikke behøver å besvære sig meget med å tilbe ham eller ofre til ham. Han voldet dem ingen skade, og når de behøver det hjelper han dem.

(E. S.).

Nådens virkninger

Min sjel, lov Herren, og alt hvad i mig er love hans hellige navn.

Ja, kjære «Røsten» lesere, vi har isannhet stor grunn til å prise og ophøise Jesus Kristus. Han som da han var i Guds skikkelse ikke akter det for et rov å være Gud lik, men av sig selv ga avkall på det og tok en tjeners skikkelse på sig, idet han kom i menneskers lignelse, og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han sig selv, så han blev lydigh inntil døden, ja, korsets død. Måtte vi venner som Paulus sier til Filippenserne (2, 5), få mer av dette sinnelag den kjærlighet som var i Kristus Jesus, så vi kunde ha det samme sinn, idet vi har den samme kjærlighet og med en sjel ha det ene sinn, så vi ikke gjør noe av trettesyke eller lyst til tom ære, men at vi i ydmyghet akter hverandre høiere enn oss selv, så at vi ikke ser på vårt eget, men enhver også på andres beste.

Det gjorde Jesus. Han så ikke meget på sitt eget beste, men han så kun på menneskenoden. Hans hjerte brant av inderlig kjærlighet til den dypt falne menneske-

slekt som i forstand var blitt ulydig og i sin ulydighet var blitt villfarende og som av sin villfarenhet var blitt treller av mangehånde begjæringer og lyster og på grunn av dette levde i ondskap og avind, forhatte og hatende hverandre. Det var denne forvendte, onde og hatefulle slekt som trellet under djævlens veldige åk som Jesus ynkedes over og som han i kjærlighet henga sitt liv for. Ja, han blev såret, sier Esaias, for våre overtredelser, knust for våre misgjæringer, straffen lå på ham for at vi skulde ha fred og ved hans sår har vi fått lægedom. «Ère være hans navn!» Og vi for alle vill som får, vi vendte oss hver til vår egen onde vei, men Herren lot alle våre misgjæringer ramme ham. Pris skje Gud! Han blev misandhetet uakket han var elendig, og han oplot ikke sin munn som et lom som føres hen for å slaktes, og som et får som er stumt for dem som klipper det. Han oplot ikke sin munn. Det var kjærlighet.

Peter sier i sitt 1. brev, 2, 21: «Thi dertil blev I kalte fordi også Kristus led for eder og efterlat eder et eksempel, for at I skal følge efter i hans fotspor.

Synes for min egen del, det er herlig å stoppe op ved dette vers som Peter her nevner. Tenk, han sier at Kristus efterlot oss et eksempel, for at vi skulde efterfølge ham i hans fotspor så at vi, lik ham, ikke skjeller igjen når vi blir utskjelt, ikke truer når vi lider, men at vi overlater det til ham som dommer rettferdig. Vi er kalt til å arve velsignelse. Ère være Gud!

Jesus så til sine disipler for han forlot dem: Kom dette ord ihu, som jeg sa eder: En tjener er ikke større enn sin herre, har de forfulgt mig så skal de også forfølge eder. Og i Matt. 5, 10 sier Jesus til sine disipler: Salige er de som er forfulgt for rettferdighets skyld, ti himlenes rike er deres. Derfor la oss tross alt hvad som møter oss, efterfølge Jesus i hans fotspor, ti de drypper av fedme.

Måtte Gud få dannet enhver av oss, så vi med vår tale, ferd og vandel alltid enten vi er borte eller hjemme kunde takkes ham og være et lys i denne mørke verden, så den kunde se Kristus i oss, og vi som Paulus sier: vandrer det kall verdig hvormed vi er kalt.

Deres i Jesus for sjæles frelse S. Olsen.

Noe av det beste man kan gjøre.

Hoffpredikant dr. Stocker i Berlin har sagt:

«Jeg er kommet til det resultat, at noe av det beste som man i sosial, sedelig og åndelig henseende kan gjøre for et hjem, er å sørge for at et kristelig blad får innpass i hjemmet. Aldri har jeg erfart så stort utbytte av en ringe utsed, som når man kan få innført et godt kristelig blad i et hjem, hvor et sådant for ikke finnes.»

Skriv

ikke lange artikler, da de virker trettende ved at de må deles i flere nummer. Bladet utkommer bare hver 14. dag og spalteplassen er svært begrenset. Skriv kort og greit så alle kan følge med.

Den gode strid

Av Knut Andr. Høyer, Arendal

«... at I står fast i en Ånd, så I med en sjel kjemper sammen for troen på evangeliet.» Fil. 1, 27.

II.

Denne del av den gode strid — striden, eller kampen, for troen på evangeliet — er jo i første hånd en strid for dem som frykter evangeliet. Men den frykter evangeliet. Men den frykter ingenlunde en opgave som bare er overlatt dem. — Paulus ber filippenserne «kjempes sammen». Og sitt brev har han ikke rettet bare til noen enkelte, men «til alle de hellige i Kristus Jesus, som er i Filippi, tilknyttede tilsynsmenn og menighetstjenere.» Alle de hellige skulde altså være med å kjempe. De skulde ikke overlate det bare til tilsynsmennene (de eldste) og menighetstjenere. At de ikke var slike som bare vilde nyte, skjønner vi godt av Paulus' opfordring til Synzgyus, hvor han sier om dem:

«— De De har kjempet med mig i evangeliet —» (Fil. 4, 3). Tenk du — de kjempet sammen med den store apostel — han som hadde vunnet dem for troen. De hadde ikke som så: «Nu har vi Paulus her, nu behøver ikke vi å delta, det er fullstendig nok når folket får høre denne store predikant.» Og ikke tenkte nok de nyomvendte i Filippi: «Det er best at ikke vi sier noe på møtene nå så lenge Paulus er her. Vi er jo så u lærde om disse ting og vi kunde gjerne si noe galt. Paulus er jo så lærd en mann også, så —».

Tror du de nyomvendte filippensere var noen slike engstelige, tilbaketrupke og forsiktede personer? Nei! De var stridsmenn! De lot ikke Paulus bruke sverdet alene i striden. De kjempet sammen med ham! Om det kommer en «stor» predikant til din forsamling skal du ikke tenke som så at du er litt lille vidnesbyrd overflødig, og at du bør spare det til han er reist. Nei, vær med og kjemp sammen med den «store» predikanten — selv om det er med et lite vidnesbyrd. Man bruker ikke bare stor skyts i en krig. Det lille kan stundom gjøre større tjenester.

Hvilken betydning har ikke det for en menighet at alle står fast i en ånd, og med en sjel kjemper sammen. «Enighet» gjør sterk.» Det skulde ta sig rart ut om soldatene ved fronten løp den ene hit og den annen dit, og på må få avfyre et skudd i øst og et i vest. Det blev intet samlet angrep. De vilde ikke utrette stort i en krig.

Skal det bli virkelig fremgang og seier i striden for sjæles frelse må de som skal kjempe sammen ha et sinn innbyrdes, så de enige men en munn kan prise Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader! (Rom. 15, 5-6). Er det slik i en menighet da er man ikke optatt med innbyrdes strid, men bruker tid og gaver i den gode strid — striden for sjæles frelse.

III.

Det finnes i bibelen omtalt en strid som er i ganske nøie forbindelse med striden for sjæles tro på evangeliet. Det er å «stri-

de for den tro som engang er overgitt de hellige» (Juda v. 3). Judas så sig nødt til å sende sitt brev til de troende med formålning om å stride denne strid. — At det er en vesenfor skjell mellom denne og den for omtalte strid, fremgår klart av hele brestrid, den første hadde som hensikt å få syndere til å komme til en levende tro, mens den sistnevnte har som hensikt å bevare sjelene i den rette tro etter evangeliet. Bland dem, som Judas skrev sitt brev til, var det sneket sig inn noen mennesker (v. 4) som får et forferdelig skuddsmål. Han betegner dem bl. a. som «villfarende stjerner for hvem mørkets natt er rede til evig tid» (v. 13). Og disse deltok endog i menighetens kjærlighetsmåltider (v. 12). Det var nok foranlediget av disse mennesker at Judas formante de troende til å stride for den tro som var overgitt dem.

Denne del av troesstriden er tildels blitt meget misforstått. Man oppfatter det ofte som en kjedelig parti-strid når en broder strider for den rene, sunde, bibelske lære. Hvor ofte er ikke en tro Herrens tjener blitt miskjent fordi han av omsorg for sjelene, og av hellig nidkjærhet, stred mot ubibelske lærer, systemer og fremgangsmåter! — Paulus kjente også til denne slags strid. — Mens Paulus sammen med Barnabas var i Antiokia, hendte det at det kom noen fra Judea og lærte brødrene at de måtte omskjæres efter Mose skikk hvis de skulde bli frelst. Ap. gj. 15, 1. Paulus sa ikke som så: «Jeg bryr mig ikke om stridigheter, derfor får de holde på med sitt og så vil jeg lære det jeg ser er rett.»

Hvad gjorde så Paulus? — Han tok fatt på dem som kom med denne loviske lære. Han lot dem ikke være i fred med sitt: Det blev strid og «ikke lite ordskifte» (v. 2.) Paulus var ikke redd. Han sa også den store apostel Peter imot like op i sinene, og det så alle hørte på! (Gal. 2, 11 flg.) Å stride for bibelsk tro er på ingen måte det samme som «stridigheter» (Gal. 5, 20), «dårlige uforstandige stridsspørsmål» (2. Tim. 2, 23), å være «stridslysten» (Tit. 3, 2), «ordkrig» (1. Tim. 6, 4) o. s. v. Nei — alt dette hører den onde, kjedelige strid til — det er lysternes krig, som Jakob sier i sitt brev (4, 1). Det er om denne strid Paulus advarer Timoteus med de ord: «— En Herrens tjener må ikke stride —» (2. Tim. 2, 24). Må Herren fri og bevare oss fra kjedelig strid, og alt mer istandsatte oss til hellig strid så vi med Paulus alltid kan si: «Ti om vi enn vandrer i kjødet (i legemet) så strider vi dog ikke på kjedelig vis, ti våre stridsvåben er ikke kjedelige, men mektige for Gud til å omstyrte festningsverker, idet vi omstyrter tankebygninger og enhver høide som reiser sig mot kunnskapen om Gud, og tar enhver tanke tilfange under lydigheten mot Kristus —» (2. kor.

10, 4-5).

I all korthet vil jeg nevne de om den tredje art av den «gode strid». Det er den som Hebr. erbrekets forfatter kaller «strid i lidelser» (10, 32). «Ntidskristne har ikke i det store og hele hatt videre føling med denne strid. Hebrerne hadde. — Det var tildels blitt «til et skuespill ved hån og trengsler» (v. 33). For de første evangeliske kristne var denne del av den gode strid velkjent. Apostelens gjerninger og tidels Paulus' brev gir oss mange bevis herpå.

I en liten by i det sydlige Frankrike finnes ennu et gammelt tårn hvori man under hugenotforfølgelsen for snart 25 år siden innesperret de kristne protestanter. I det nederste lille mørke rum hadde man 30 kvinner innesperret. Her levde de ut og år inn — en av dem hadde sittet der i hele 38 lange år — hun endelig slapp ut. Men vindusgluggen har disse troende og kjempende kvinner innesperret et eneste ord som ennu står der som et vidnesbyrd om deres standhaftighet i troen. Det er de franske ord: «Résistez» som oversatt nærmest blir: Hold ut! Gjør motstand! Strid! Hvilken kamp må det ikke ha vært dag efter dag å motstå fristelsen til å avsverge sin tro, så de kunde komme fri! Men de stred — troens gode strid — og seiret! — Våre troesfeller i Russland har i sannhet i de senere år hatt en stor strid i lidelser. Vær sikker om at det er en større strid enn vi aner å sitte innesperret i de uhyggelige fengsler uke efter uke. De får nok kjenne ondskapske åndehærs fristelser i fristelsen — under hån og trengsler — å bevare kjærligheten, håpet og troen.

Snart går vi fra denne stridens og kampens verden til det sted hvor vi skal hvile fra all strid mot mørkets makter. Gud gi oss vi alle med Paulus da kan si «Jeg har stridt den gode strid fullkommet løpet, bevaret troen.» Så skal også vi få rettferdig hetens uforgjengelige krans.

Knut Andr. Høyer.

I ånd og sannhet.

«Hvorleds skal jeg vinne mine barn for Gud?» har mangen far og mor sukket. De forteller at de har talt med dem, irettesatt dem, formanet dem, men alt forgjæves. Den sikreste måte å vinne dem er sammen med for Jesus er å søke i få nåde til å efterfølge Jesus i vårt liv og levnet. Dersom vår omgivelser får se litt av Jesu Kristi kjærlighet, saktmodighet, glede, fred, avholdenhet (ikke bare i hvad vi drikker, men i hvad vi spiser, i klædrækt i ord), da skal nok en stille mektig kraft utgå fra oss. Men et uaktsomt, likegyldig levnet, varm og ivrig i dag, stote bort. Selv de usleste mennesker erkjenner kjærlighetens, hellighetens makt. De kan nok, domme de blir, si meget bittert mot hjertet har de den overbevisning at det er rett å leve i Kristi Ånd. La menneskene få se dine gode gjæringer, at de kan komme til å drages til lyset og prise Gud Fader i himmelen.

Ve
avholdes
lordag og
Bekynd
P edik
sende det
i god tid

Ve
holde
bakk søn
og 6. em.
tas. Kaffe
Alle v
For ve

Ve
avholdes
borg. Be
8 og for
Predik
å delta b
underteg

SPR

Guds f
har dette
sine.

Ti ing
grunnvoll
lagt. De t
Det er de
sere å v
grunnvoll
under sin
igjennem
leluja. Da
geren: Ja
thi han b
nu sikker
alle, la os
sine Krist
ke på avv
fotter inn
være hans
er her til
lenges ef
bolig fra
vi lenges
ning. Her
fremmed
vårt borg
len, hvor
snare kon
skal rykk
i skyen,
det er u
arvinger
og få arv
gleder.

Herren
forventer
Hilsen
En

Da m
gå på m
gese stede
kjære ve
På fre
jeg såvi
K l e p p
Moss st
Martins
banestas
se brode
Ved a
ren til M
minnem
samlingen

BISKOP

av hjertet vil glede sig, og strømme til motene, og hyrden vil omfavne alle i Kristi kjærlighet og trøste og veilede dem, be for dem o. s. v. En slik hyrde vil sette dypt merker etter sig. Paulus sa: Efterfølg mig, o. s. v. (Ap. gj. 20, 28—31).

Men en Herrens tjener bør ikke stride, men være mild mot alle, skikket til å lære andre, istand til å tåle ond. 2. Tim. 2, 24, Tit. 1, 7, 9, 1. Tim. 3, 2. Ordet tjener innebærer både dem som er forstander og eldste i en lokalmenighet. Se 1. Tim. 5, 17, Rom. 15, 16, 1. kor. 9, 19, kol. 1, 23, 1. Tim. 3, 8; 4, 6. Enhver hyrde og tjener har å etterfølge de anførte bibelspråk som apostelen har gitt oss som en rettesnor, Gal. 6, 16, Fil. 3, 16—17.

Apostelen formåner lærerne, d. e. de eldste, at de skal vokte hjorden og ha tilsyn med den, ikke av tvang, men av et rent, villig hjerte, ikke herske og bære avind mot medlemmene som de gjorde mot Josef (Ap. gj. 7), «og ikke trosse dem» (Gal. 5, 26) «og ikke føre ordkrig mot dem» (1. Tim. 6, 4), «ti det er synd (Gal. 5, 20—21).

En menighets-tjener skal etterse sin hjord og undersøke hvorledes medlemmene har det. Om noen blir borte fra sammenkomsten så må hyrden undersøke hva som er i veien, etterdi den og den er borte o. s. v. Det må være noe i veien? En tjener som elsker farene han gjør det, fordi Guds ild brenner i ham (Jerm. 20, 9—10), «ti Kristi kjærlighet tvinger ham» (2. kor. 5, 14) «til å undersøke forholdene», og ikke sitte hjemme og filosofere hit og dit og la det hele skure sin vei. Dette er ikke den bibelske praksis, dette er ikke å etterfølge Paulus (Ap. gj. 20, 28) som for er bemerket at vi skulde gjøre. Ord uten gjerning er død — d. o. d. Hva menighetene trenger i vår tid, det er tjenerne som den Hellig And har uttalt (Ap. gj. 13, 1—4), og da får Guds ord fremgang (Ap. gj. 6, 3—7) og all partivisen brenner ut, og bjella klinger som i den apostoliske tid. «Gj. de kjente dem, at de hadde vært med Jesus!» (Ap. gj. 4.) «De hadde ett hjerte og en sjel» (Ap. gj. 4, 31—33), «dette var resultatet av dåpen i den Hellig And». «Da elsker vi hverandre av et rent hjerte fordi vi har innbyrdes kjærlighet (Joh. 13, 34—35). Da kommer den samme broderkjærlighet tilsyne som de mange har mistet. (Hebr. 13, 1, Rom. 12, 9—10 fig.)

Storst av alt er Guds kjærlighet. Skriften forlanger bestemt at en hyrde skal være ustraffelig (Tit. 1, 7—11), av denne forskrift m. fl. er det tydelig, at ingen som er falt i utukt og hor kan være forstander eller eldste. Han må helt være skilt fra heretjenesten som hyrde over Guds menighet. Om fallet er erkjent og bekjent og alt er opprettet igjen, har ingen lov til å dadle ham, men elske ham med Kristi sinnelag. Men forstander må han ikke være mer, kun som et medlem i forsamlings og ved Guds nåde med ild i hjertet vidne om Guds store kjærlighet og nåde. Dette har han lov til av Skriften.

O. Karlson.

hjem til Herren. Det var en meget alvorlig og dyrebar stund. Søndag formiddag talte br. Vennesland i Universitetstg. 20. Det var manende ord til Guds folk om å stå i rett forhold til Gud og i rett forhold til hverandre. Ikke bare væres ordets hørere, men også dets gjørere. De kristnes fundament var å bygge ut ifra den store egenskap — kjærligheten. Det var nettop ord for vår tid.

Blev innbudt til søndagsskolefest kl. 2.30, hvor søndagsskolen i Løvepotekets sal og Universitetstg. hadde fellesfest. Det var et imponerende syn å se den store skare barn var samlet til fest. Flere brødre talte til barna og barnestregemusikken spilte mange gode sange. Det var en helt igjennom gild fest. Festen blev ledet av br. G. Gabrielsen.

Aftenmøtet i 38 blev en uforglemmelig stund. Bare ved å se den store skare ungdom som sang og spilte fra platformen, blev hjertet satt i brann. Det er vel en av de største strengemusikker blandt de troende vi har her i landet? Ja, det er dyrebart når Herren griper inn i ungdommens liv og frelser.

Efter at br. Johannesen og Nordquelle hadde talt var det kjærlighetsmåltid og brødsbrytelse. Siden var det frihet for vidnesbyrd og mange brennende vidnesbyrd blev avlagt av unge og gamle.

Har hørt så meget om hvorledes man hadde det i Torv. 7 fra vekkelsen der, men jeg tør trygt si at noe av det samme herlige overfløide liv kom tilsyne på det aftensmøte. Ja, Gud er den samme. Halleluja!

Guds navn blev æret gjennom sang, musikk, taler, vidnesbyrd, tungen, tyding, bønn og lovprisning. Og den store skare som var med og brøt brødet forkynte Herrens død. Lemmene var i funksjon! Amen.

S. T.

Søndagsskoleuken i Sarpsborg.

De forskjellige forsamlinger i Sarpsborg har i fellesskap arrangert en søndagsskoleuke i samarbeid med søndagsskoleunionens sekretær Chr. Svensen. Barnemøter, foreldremøter og møter for søndagsskolearbeidere blir vekselvis avholdt i de forskjellige bedehus i byen. Lørdag aften blir uken avsluttet med festlig samvær for søndagsskolearbeidere og innbudte i Misjonshuset.

Adresseforandring.

Da det ofte hender at brever til predikant O. Karlson kommer til hans gamle adresse i Kråkstad, ber han å få minne om at adressen nu er: Fredensborg, Kvastebyen, Skjeberg.

Fra søster Olga Schult, Kina, mottok vi for lang tid siden opplysning om, at br. Martin Kvamme gjerne står til tjeneste med å hjelpe misjonærene tilrette på deres reise og gi dem husly. Br. Kvamme bor som bekjent i Mukden og når man reiser gjennom Sibiria til Kina må man alltid stanse minst en natt i Mukden, så dette hans elskverdige tilbud er av stor verdi for misjonærene. Hans adresse er: Kung-Yeh-Ch'u, I-Ma-Lu, Nan-Liu-Chieh No. 167, Mukden. Postadresse: C. P. O. Box no. 3, Mukden, Manchuria.

Vennestevne

avholdes i Knøffsgt. 6, Drammen lørdag og søndag 28.—29. mai. Begynder lørdag aften kl. 7. Predikende brødre og tilreisende der ønsker å delta bedes i god tid tilskrive.

Einar Gulbrandsen, Heiaterasse 7, Drammen. Schibboleth 62.

Vennestevne

holdes om Gud vil i Ytre-Enebakke søndag 12. juni kl. 11—2½ og 6. em. Mat og drikkekar medtas. Kaffe og melk på stedet. Alle velkomne i Jesu navn. For vennene

H. I. Ersrud.

Vennestevne

avholdes i Misjonshuset, Sarpsborg, Begyinner pinsenften kl. 8 og fortsetter pinsedagene. Predikende brødre der ønsker å delta bedes i god tid tilskrive undertegnede.

For vennene

G. Iversen, Boks 32, Sarpsborg.

SPREDTE FELTER

Fra Sætre.

Guds faste grunnvoll står og har dette segl: Herren kjenner sine. 2. Tim. 2, 19.

Thi ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt. Det er Jesus Kristus. Det er deilig kjære Røstens lesere å være kommet på en fast grunnvoll og fått en sikker grunn under sine føtter. Da går det igjennom brått og brenning, Halleluja. Da kan vi syng med sangeren: Ja, nu får han all vår ros, thi han bleven er vår lods. Han er sikkert fører oss. Ja, måtte vi alle, la oss villig føre av ham, Jesus Kristus, for han fører oss ikke på avveie, men han styrer våre føtter inn på Fredens vei. Ære være hans navn. Ja, også mens vi er her til huse sukker vi idet vi lenges etter å overkles med vår bolig fra himmelen. I håp kan vi lenges etter vårt legems forløsning. Herved kjenner vi, at vi er fremmede og utlendinger, men vårt borgersamfund er i himmelen, hvorfra vi forventer hans snare komme. Hvor vi med glede skal rykkes op for å møte Ham i skyen, Halleluja. Så jeg må si det er underbart å vite at vi arvinger til den himmelske stad, og få arve et evig liv i fryd og glede.

Herren er nær hos alle dem som forventer ham.

Hilsen med Johs. 14, 1—11.

En ringe søster i Herren.

Sætre i Hurum.

Fra hovedstaden.

Da man skal reise til Oslo og gå på møter er det jo svært mange steder å velge mellom. Noen kjære venner finner vi overalt.

På fremreisen lørdag aften fikk jeg såvidt se et glimt av br. Kleppe da han gikk av ved Moss stasjon. Brodrene Lind og Martinsen tok imot ham på jernbanestasjonen. Det styrker bare å se brødrene!

Ved ankomsten til Oslo gikk turen til Møllergt. 38 hvor det var minnemøte etter to søstre i forsamlingen, som hadde vandret

Det er en troverdig tale: Der som noen begjærer en biskops embede, har han lyst til en god gjerning. 2. Tim. 2, 11. Ap. gj. 20, 28.

Derfor bør en biskop være ustraffelig, en kvinnes mann, årvåken, sindig, sømmelig, gjestfri, skikket til å lære andre. Tit. 1, 6. 1. Pet. 5, 3.

Ikke hengiven til vin, ikke til å slå, ikke til slett vinning, men billig, ikke kivaktig, ikke pengegjerrig.

2. Mos. 10, 9, 2. Tim. 2, 4.

— en som vel forestår sitt eget hus, som har lydlige barn med all ærbarhet,

1. Sam. 2, 12.

— (dersom noen ikke vet å forestå sitt eget hus, hvorledes kan han da sørge for Guds menighet?)

— ikke en, som nylig er omvendt for at han ikke skal oppløses og falle i djevelens dom,

— men han bør ha godt vidnesbyrd av dem som er utenfor, for at han ikke skal falle i forhånelse og djevelens snare.

Ordet biskop kommer fra det greske ord «Episkopos», d. e. tilsynsmann, benevnelse på «Kristi menighets» forstander eller eldste, Ap. gj. 20, 17, 28. Tit. 1, 5. 1. Pet. 5, 1. 5. (Dr. Nystrom)

Biskop betyr også vektor, hyrde, lærer, predikant m. fl. benevnelse. I de gamle oversettelser, norsk, svensk, dansk, står det biskop i 1. Tim. 3, Fil. 1 og Tit. 1, Ap. gj. 20, 28. Disse opsynsmenn er sendebud i Kristi sted. (2. kor. 5, 17), «ved dem» annammes troen (1. kor. 3, 5), «hvo — som annammer dem, annammer Jesus (Matt. 10, 40—42, Joh. 13, 20) m. m. De er Guds husholdere (1. kor. 4, 1—2, Fil. 1, 7).

Apostelen har i sitt brev til Timotheus opplyst oss hvorledes en forstander for Guds menighet skal være, som er noe å tenke på for enhver. Hyrden eller forstanderen skal ha 13 dyder o. s. v. Dersom hyrdene som selv erklærer sig for å være forstandere var våkne over det alvorlige ansvar de har, som en dag skal kreves av dem, så er vi klar over at ikke mange vilde streve etter å bli forstander. Esek. 33, 7, Luk. 12, 48 m. m.

Ti skriften sier: Ikke mange bli lærere, efterdi I vite, at vi skal få større ansvar, d. e. en strengere dom. Jak. 3, 1 m. c.

La oss alle se på de dyder en forsamlingsforstander skal ha. Han skal ha sådanne naturgaver tillike med åndens gaver at han lett og tydelig kan undervise andre og klart fremstille Guds ords sannheter. (F.)

Hyrden skal være: «Ustraffelig, ikke egenkjær, ikke vredaktig, ikke hengiven til vin, ikke til å slå, ikke til slett vinning, men gjestfri, elske det gode, sindig, rettferdig, hellig avholdende, ikke kivaktig, ikke pengebegjerrig» o. s. v. Tit. 1, 7—9.

Sådanne dyder forlanger Skriften av dem som er forstandere. Her har enhver hyrde noe å prøve sig på, om disse dyder er for ham en sannhet eller ikke. Vi horte, at en forstander skal være ustraffelig og sindig, så ingen skal ha noen ting å klandre ham for. Hyrden skal ikke være vredaktig og ukjærlig, fremfarende mot noen av Guds små — på

jord, men være om og mild mot alle, da dette er Kristi sinnelag (Fil. 2, 5).

Hyrden skal ifølge Skriften våke over hele menigheten og bære enhver sjel på sitt hjerte, sier Fjellstedt. Alvo-lige ord. — Det må ikke være noe i hans sinn og vesen som inneholder parti eller gjenstridigheter mot sannheten, eller frastotende eller overlegenhet over andre o. l. da alt dette tilhører det gamle menneske (Gal. 5, 24.) Hyrden skal ikke være pengegjerrig, ti det er en rot til «alt ond» (1. Tim. 6), held skilt fra forretningsånd og haldselgeni, ikke higen efter jordiske ting, tidet passer ikke og stemmer ikke efter Skriften og erfaringen (2. Tim. 2, 4—7).

Brevet til Titus viser, at en forstander skal være gjestfri, sindig, m. m., han må ikke slå (1. kor. 8, 12), og si som så: Han tilhører ikke oss, og han er ikke enig i vår lære, og ikke tilhører han min menighet, som jeg er forstander for, og da han ikke har det syn som jeg har, så får han ingen plass eller inngang blandt oss o. s. v.

Denne tale er helt ubibelsk, og således helt forkastelig. Da et menneske er født av Gud og således satt inn i det store legeme av Gud selv (1. kor. 12, 18), og vandrer i sannheten så langt han eller hun er kommet (Fil. 3, 16), så har ingen forstander lov til å dadle dette lem, som tilhører Kristi legeme, (Ef. 3, 6), hvo vil forakte den ringe begynnelse dag? (Sak. 4), ser til, at du ikke forakter en av de små som tror på mig —! (Matt. 18), «deres engler» ser alltid min Faders ansikter, som er i himmelen (v. 10).

Les Rom 14, 9—10 fig. 1. Tes. 4, 6—9, Matt. 7, 2.

Mester! vi så en som ikke fulgte oss, som drev djevler ut i ditt navn, «og vi» forbad ham det fordi han ikke følger oss». Men Jesus sa: Forbyd ham det ikke, ti det er ingen som gjør en kraftig gjerning i mitt navn og kan snart derpå tale ild om mig (Mark. 9). «Disse Jesu ord» hals-hugger all parti og selvkløhet og bannlyser all herskerånd. (1. Pet. 5, 3).

Du sa: «Min menighet?» Dette er et ubetænksomt ord av en forstander. Herren har jo sagt: «Min menighet!» Hvorledes kan da et knekket halmstrå tale og skrive: «Min menighet» som jeg er forstander for?

La aldri disse ord komme ut mer, de foder strid, det er en ubibelsk måte! Es. 51, 4, Mik. 2, 5.

Paulus sa: «Til den Guds menighet» o. s. v. Han sa ikke: «Til min menighet!» (1. kor. 1, 2).

Kristus er jo hode for menigheten (Ef. 1, 22, kol. 1, 18), og hyrden er kun en ringe tjener for den. Jesus er overhyrden over menigheten (1. Pet. 5, 3). Jesus sa til Peter: «Røkt mine lam», «vøkt mine får», og «røkt mine får!» Den samme oppgave har hyrden den dag idag (1. Pet. 5, 2—3), ikke herske over den, men røkte den, ikke av tvang men frivillig, ikke for slett vindings skyld, men av villig hjerte. Den hyrde som er renset fra all partihet, og all overlegenhet, han vil stå innfor Gud, og de opriktige

Melkrukken blev ikke tom

AV EVA STUART-WATT
Fra engelsk ved Alb. Christiansen.

(Slutning).
På kort tid var vår pung tom, og vårt forråd av mat opbrukt. I flere år hadde vi hverken brød eller smør, mel eller sukker, te eller kaffe, men levte på de innfødtes produkter. Antlopekjøtt med grillerte gresshopper eller stekt med hvite maur, gjorde nu og da en forandring i menuen.

Vi var helt og holdent avskåret fra utenverdenen, for vi hadde ikke så meget som en penny til frimerker. Under disse dager gikk under tiden mor og far ute i haven om natten og med hjertet av jern holdt de sammen og fornyet deres løfter om at hverken forfølgelse eller nød noen gang skulde formå å flytte dem fra deres post. En jul blev smykket med slående minner. Far hadde vært ute på prerien og skutt et nesehorn. Tungen av dette dyr, som hadde en vekt av 10 kg, blev reservert til vår julemiddag, og hengt ut hvor det var luftig. Jordveggene i vårt fire-rums beboelseshus var pent dekorert med blomster, vilde blomster, ormegress og eviggroer. Vi hadde skrevet små kort til hverandre med kjærlighet og gode ønsker, og i mangel av kjøpeting, hadde vi gjort vårt beste for å tilveiebringe presenter i form av fylte fyrstikkesser med blandede kolleksjoner av tordivler, sommerfugler og rottehaler smykket med kulørte tråder. Tidlig på morgenen var alle på benene. Men hvor blev ikke vår skuffelse stor da vi sprang for å hente tungen og fant at den var forsvunnet i nattens løp. — Vår julemiddag var gått tapt, og det var nu forsent til å få en annen. Våre hjertes sank i oss. En viss innskytelse kom til oss under frokosten: Hvorfor ikke be Gud å sende oss noe til julemiddag? Så etter bibellesningen bad far oss å fremsi enkle begjæringer i bønn. I sinnet forventning gikk tiden til hjemmot middag. Da hortes noen skudd som bekjentgjorde at en karavane av bærere kom. De var uten tvil bestemt for Uganda, men hadde kommet bort fra veien. Men deres byrder var om ikke lang tid satt ned på vår veranda, og et brev fra karavaneledersens lomme fortalte hemmeligheten.

En medpassasjer som hadde vært alene med far en aften på båten da vi reiste ut, hadde blitt ledet til å motta Kristus som sin Frelser. Han kom tilfeldigvis til Mombasa, og spurte om nytt angående vår familie, men blev bare fortalt at intet brev hadde kommet ned og intet gods gått op på meget lang tid. Rykter fortalte også, at vi var blitt myr-det, og hvis ikke så måtte vi ihvertfall være i ytterste nød. Dette var det som gjorde at denne herre sendte op en karavane med fornødenheter, som kom juleaftens middag, som svar på barnslige bønner. Mon noen gang en slik julemiddag blev servert i prinsessens eventyr?

Melkrukken blev ikke tom, heller ikke fattedes olje i kruset.

Den gang biskop Tucker fulgte den første kvinnelige misjonær til Uganda, besøkte han oss sammen med dr. Baxter, og ikke bare hjalp oss økonomisk, men overtalte sine kollegaer til å åpne sine kufferter og skille sig av med så meget klær som de kunde undvære, for å fornye vår garderobe.

En av dette selskap, Rev. Martin Hall, beskrev oss som en «Sveits-familie Robinson virkelig oplevet.»

Alle fornødne ting blev gitt oss. Mor hadde laget lys av flodhestfett, og sko til oss yngre av gamle filthatter, sålet med hjerteskin. Under overordentlige store vanskeligheter blev engelske grønnsaker og frukt introdusert til vår have, som under bygningen av Uganda-jernbanen fant villige kjøpere iblandt funksjonærene. Da jernbaneskinnene var lag nesten frem til Nairobi bestemte far at han måtte ta fire av oss barn hjem, for å gå på skole. Ved salg av kreaturer og esler som fantes på vår stasjon hadde han nok og enda et lite overskudd til å betale vår reise til England. Mor og de to yngste blev igjen. Hvordan vår undervisning og oppdragelse skulde foregå hadde han ingen anelse om, men han fant at det var verd å legge avgjørelsen i Guds hånd.

Hvad skulde bli hans overraskelse da vi kom til London uten å på hotellet å møte sin eneste bror fra Toronto, som ikke engang hadde hørt om at vi hadde forlatt Afrika. Han, i forbindelse med andre, overtok ansvaret for vår utdannelse.

Efter skoletidens slutning reiste min eldste bror og jeg tilbake til Ukamba, og blev på den varmeste måte hilst velkommen av stammen. Men fem måneder efter vår ankomst, hjemskøkte en tropisk plage landet og efter 36 timers sykdom døde min bror og blev begravet mellom klippene der vi hadde brukt å leke sammen på åssidene. Vi flyttet da til et annet distrikt, ca. 30 mil bort, og hadde nettop bygget vårt nye jordhus da en preriebrann kom rasende med vinden, farte over landeveien og antendte vårt forrådstelt. Iløpet av mindre enn et minutt var telt og hus i flammer. Vi flyktet for flammene til et sted som to uker i forveien var blitt avbrent. Intet blev reddet foruten tre feltstoler, som noen menn grep i farten da de flyktet forbi huset. Mange av de innfødte jamret og klaget sig, men far sang lovsanger som mor og jeg gjennom tårer forsøkte å følge med i. Et rusket gresshus blev satt op for å beskytte oss imot det kommende regn, av hvilket de første skurer falt den samme aften.

En misjonærfamilie sendte oss et brød m. m., en australsk mine-rer sendte oss et pund te, og en høvding ga oss et får og endel bønner. De brente jernkufferter tjente som bord og vi laget senger av rør dekket med gress. I dette mørke skjul, uten noen glugge og delt i to rum ved hjelp

av innfødtes toi, og med en badebal til dør, bodde vi i 6 måneder, og fra dette skjul gikk min elskede far inn til «det bedre lands herlighet».

«Jeg frykter ingen farer når du er nær. Sykdom har ingen vekt og tårer ingen bitterhet når dig jeg ser. Hvor er dødens brodd? Hvor er gravens seler? Jeg triumferende går når du er med mig.»

Ikke bare en gang, men igjen og igjen sa kristne mennesker til min far: «Det er godt og vel at du forlater dig på Gud og stoler på ham for dig selv, for ditt eget vedkommende, men det er din plikt å sikre din hustru og dine barns underhold når du er død.» «Jeg kan tro Gud også for dem,» brukte far å si. Plassen er begrenset, men jeg vil forsikre leserne om at fars tro blev rettfærdiggjort.

Venner i Europa hjalp oss til å bygge et stenhus istedenfor det skrøpelige hus, som nu var forter av flammene.

Kort efterpå kom vi i besiddelse av en liten eiendom i Irland, som satte oss istand til å innløse grunnen som huset var bygget på. Dette var i 1919, da mor, med arthritis, avkreftet, reiste hjem, og vi var nødt til å selge eiendommen. Fortjenesten satte oss istand til å virke fritt på de britiske øyer og på fastlandet, iblandt soldater og andre i 5 år. Min mor vilde imidlertid enu en gang ta op arbeidet i Afrika og blev, som svar på bønn, helbredet ved en tysk spesialist, og foretok sin siste reise til Kilimanjaro i mandatet Tanganika. Men hennes hjerte sviktet henne, og de 3 år iblandt Wachagga-folket var særdeles hårde.

Ofte ønsket vi oss tilbake til Ukamba. Motstand, tyverier og boyykott var av den art det første år, at min søster skrev til en venn i London: «Be oss bort fra dette sted.» Vi hadde kjøpt et vertshus på fjellet, som før krig- gen blev benyttet av tindestigere oppe i snefjellene, og — hvis ikke alle våre penger var blitt lagt i dette hus og dets møbler, så kan det hende at vi hadde forsøkt å undra oss vårt kors og valgt en lettere vei. Men allikevel, den Hellig And virket iblandt oss. Efter et års forløp åpnet høvdingen og hans folk sine hjertes og hjem og livet blev forandret.

Da de tyske misjonærer kom tilbake til sine stasjoner i 1925 og gjenoptok skolevirksomhet for å utdanne innfødte lærere, bad de mig å hjelpe dem. På denne måte blev vår oieblikkelige nød avhjulpet. Og tilross for at våre finanser stod så dårlig at vi måtte betale vår tannlæge med et par feltriller så manglet vi dog intet.

Og da vi den 26. desember 1927 for siste gang seilte fra Afrikas palmefrynsede kyster, så kunde vi se tilbake like til året 1893 og si: «Melkrukken blev ikke tom og oljekruset fattedes ikke olje.» efter Herrens ord.

FOR FAMILIENS YNGSTE

VISNE BLOMSTER.

En dame kom for en tid siden på besøk hos en syk. «Her er noen blomster til deres mor,» sa den fremmede til den sykes unge datter. «Jeg vil ikke gi deres mor dem straks, mens de er friske; de skal først ligge noen dager til de blir visne.»

«Hvad mener De?» utbrøt den unge pike forferdet, «jeg setter ikke visne blomster inn til min mor!»

«Nei — kjære unge venn,» svarte den fremmede, og hennes stemme hadde den inderligste og midteste klang, «det vilde også være uriktig å gjøre således imot Deres gode mor! Men forstår De ikke at dette er just hvad De i åndelig forstand gjør over for Jesus. De vil ikke bli en kristen, mens De ennu er ung. De vil nyte verden og dens gleder og først når De blir eldre, eller når det ser truende ut, vil De gi Dem selv til Jesus.»

Den unge pike måtte bøle sig for sannheten i disse ord.

Men denne unge pike er ikke alene om å bære sig således av overfor Jesus. Det er mange, mange der som hun vil vente med å bøle kne for ham til årene har satt deres merke på dem, og dedens skygger faller over deres vel. Men hvor farlig en lek er det ikke! Ingen av oss vet hvor mange dager eller år det er oss beskåret, og regner derfor lett feil, så at døden overrasker, og mennesket går uforberedt inn til det store oppgjør.

GUDS STEMME.

En liten gutt som het Karl sa en dag til sin mor at han ønsket så meget å ligne Samuel, og at Gud vilde tale til ham også, og at han da kunde

de svare: «Her er jeg, Herre! Din lyd- ner horer.»

Hans mor svarte: «Hver gang du blir fristet til å gjøre noe galt, Karl, vil du, hvis du bare legger merke til det, høre en stemme i ditt indre, som sier til dig: «Karl, Karl! Denne stemme er Guds stemme som vil hindre dig i å gjøre det som er galt.»

«Hører jeg denne stemme med mine egne ører?» spurte Karl.

«Nei,» sa mor, «men du horer den i ditt hjerte.»

«Virkelig,» sa Karl. «A, mor, jeg vil forsøke å høre når Gud taler til mig.»

Et par dager senere kom Karl hjem fra skolen, hans mor var borte. «Hør sulten,» sa han om til tjenestepiken. «Du kan gå bort i skapet og ta et glass,» sa hun. «Din mor har gitt dig det.»

Karl åpnet skapet og tok et stort fint eple. I det samme fikk han se et stort fat med kaker. A, det skulde vel være deilig å spise en av dem! Han rakte hånden ut for å ta en stor kake. — «Karl! Karl!» sa en stemme i ne i hjertet hans.

Karl horte stemmen. Han lukket fort skapdøren og gikk ut. Og han sa til sig selv: «Jeg tør ikke ta kaker uten mors lov, jeg tør ikke og jeg vil ikke.»

Glad gikk han ut i haven og spiste sitt eple.

Om kvelden sa han til sin mor: «Mor, nu har Gud talt til mig, som han gjorde det til Samuel. Jeg hørte stemmen, og jeg er så glad fordi jeg adled den.» — Så fortalte han henne alt sammen, og da blev mor også glad.

Der er dem som stør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11. 24.

Kina.

- F. O. SHRODER:
A. Toftner, Sofienbergt. 16, Oslo.
STR. DØRUM og KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavenst. 10, Oslo.
HELGA LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTER PETERSEN:
Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
K. Aarmo, Skt st.
OLGA SCHULT:
Gerda Siveland, Rosenborgst. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA:
Torolf Andersen, Scheffersgt. 10 I, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:
Misjons-Rosten, Sarpsborg.
TORKILD RASMUSSEN:
Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN:
Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

Mansjuria.

- MARTIN KVAMME:
Misjons-Rosten, Sarpsborg.

Finnmark.

- OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, Postboks 34, Tromsø.

- DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIFFERUD, Klstrand, Forsangerjord.

- DORTHEA KLEM:
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

- BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Sonstebø, Otterholdt, Bo, Telemark.

- SIGURD GRØNVOLD:
Joh. O. Johnsen, Siemmesad.

Afrika.

- TOMINE EVENSTAD:
M. Walde, Ibsensgt. 105, Bergen.

HILMA HERMANSEN:

- Ole Krognstad, Soli, Rælingen.
INGRID LOKKEN:
S. W. Bjertnes, Torshov p. o., Oslo.

MARGIT HARALDSEN:

- Henrik Johannes, Lovenskioldstvet, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN:

- Constance Nestdal, Solheimst. 4, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES:

- Anna Næsdal, Sydnesamug 6, Bergen.

DEN NORSKE KONGOMISJON

ALB. M. CHRISTIANSEN:

- Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

India.

ANNA JENSEN:

- Amalie Carlsen, V. Forsgrund.

FRANCK DESMOND:

- Hardy O. Mossberg, Kreditbankens Halden.

BORGHILD NORDLI:

- Dronningens gt. 20, Narvik.

HILDA WERGEDAL:

- Jens James, Passerbak p. o. Sandvæ.

RAKEL EDVARDSEN:

- O. Langerud, Numedalsbanen, Kongsberg.

B. og GUNHILD FINSTROM:

- Anne Husås, Kviteseld, Telemark.

Hjemneværende misjonærer.
India: DAGMAR ERNSTROM:
O. Ekorntnes, Jarveien 11, Lilleaker.
HANS SVENDBERG:
J. Karlsen, Haldens veveri, Tistadalen.
DAGMAR JACOBSEN:
Sverre Severinsen, Smittestremveien 19, Drammen.
Afrika: EMMA HOEL, Parkvei 6, Oslo.

Utgitt ved en redaksjonskomité.
«Gloemmen» trykkeri, Sarpsborg.